

ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของ
นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING SIMULATION FOR
SAFETY IN SOCCER SKILLS OF UPPER PRIMARY SCHOOL STUDENTS

วิชานนท์ พูลศรี *

Wichanon Poonsri

รศ.ดร.บัญชา ชลาภิรมย์ **

Assoc. Prof. Bancha Chalapirom, Ph.D.

อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณะ ***

Rungrawee Samawathdahna, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 64 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม แบ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย จำนวน 32 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติ จำนวน 32 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า “ที”

กลุ่มทดลองที่ได้รับวิธีการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยแสดงว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่งผลให้นักเรียนมีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

* นิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์และพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร 10330

E-mail Address: wt_tl@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: Bancha.C@chula.ac.th

***อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: rungrawee1113@gmail.com

ISSN1905-4491

Abstract

The purposes of this study were: 1) to compare the average score of safety in soccer skills of an experimental student group and a control group before and after implementation, and 2) to compare the average score of safety in soccer skills between the experimental group students and the control group students before and after implementation. The research is designed by using quasi-experimental research. The sample included 64 students from the sixth grade of School in Nakhon Pathom. Thirty-two students were assigned to the experimental group to study under the physical education learning management using simulation for safety in soccer skills while the other 32 students in the control group were assigned to study with conventional physical education teaching methods.

The average score of safety in soccer skills of an experimental student group after were higher than before implementation with statistically significant at .05 level of significance. And the average score of safety in soccer skills before implementation between experimental group students and controlled group students were not any significant differences safety in soccer skills at .05 level of significance. The average score of safety in soccer skills after implementation the experimental group students were higher than controlled group students statistically significant at .05 level of significance. Result research physical education learning management using simulation for safety in soccer skills.

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้พลศึกษา / สถานการณ์จำลอง / การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ / ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย / ทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัย / ทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัย / ทักษะการโหม่งลูกบอล เพื่อความปลอดภัย

KEYWORDS: PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT / SIMULATION / SAFETY IN SOCCER SKILLS / SAFETY IN THE BALL STOPPING SKILL / SAFETY IN THE BALL DRIBBLING SKILL / SAFETY IN HEADING SKILLS

บทนำ

พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นับเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรการเรียนการสอน (พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์, 2527) นอกจากนี้ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวถึงวิชาพลศึกษาว่า วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านอื่นๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเป็นคนที่สมบูรณ์ควบคู่กันไปด้วยได้ โดยทางกระทรวงศึกษาธิการ (2551) มีเป้าหมายในการสอนพลศึกษาจัดตามพัฒนาการตามช่วงวัยและมองถึงความแตกต่างกันของผู้เรียนตามระดับชั้นที่ทำการสอนให้เหมาะสมตามช่วงวัย ผู้เรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายต้องมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน รู้หลักการเคลื่อนไหวและสามารถเลือกเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย เกม การละเล่นพื้นเมือง กีฬาไทย กีฬาสากลได้อย่างปลอดภัยและสนุกสนาน มีน้ำใจนักกีฬา โดยปฏิบัติตามกฎ กติกา และหน้าที่ของตนเอง และจัดการกับอารมณ์ ความเครียด และปัญหาสุขภาพได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ วิทยา เลาทกุล (2545) ได้กล่าวว่าในเด็กช่วงอายุ 10-12 ปี สภาพร่างกายและจิตใจอาจจะเป็นปัญหากับเด็กในวัยนี้ เด็กวัยนี้ทุกคนล้วนอยากจะแสดงออกในในการเล่น อยากรู้อยากเห็น ความสามารถอย่างเต็มที่ ไม่กลัวการบาดเจ็บ ชอบทำกิจกรรมอย่างรวดเร็วไม่คำนึงถึงความปลอดภัย จึงเป็นสาเหตุที่จำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความปลอดภัย

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ทักษะที่สำคัญจากงานวิจัยและหนังสือกีฬาฟุตบอลที่นำมาใช้ในการฝึกการเล่นกีฬาฟุตบอลได้แก่ 1. ทักษะการหยุดลูกบอล, 2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล 3. ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล 4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล และจากสัมภาษณ์ครูแบบกึ่งโครงสร้างโดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการถามสำหรับปัญหาในการสอนกีฬาฟุตบอล ซึ่งการสัมภาษณ์ในรูปแบบนี้จะทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนและมีข้อเสนอแนะประเด็นอื่นๆเพิ่มเติมจากครูผู้สอนอีกด้วย โดยทำการสัมภาษณ์ครูที่มีประสบการณ์สอนกีฬาฟุตบอลอย่างน้อย 20 ปี พบว่า ประเด็นปัญหาของทักษะกีฬาฟุตบอล ได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกบอล ซึ่งมีความสอดคล้องกับการวิเคราะห์จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และทักษะการโหม่งลูกบอลที่ศึกษาและวิเคราะห์จากนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยสเตอร์ลิง ในสกอตแลนด์ (University of Stirling, 2016) และอภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) ได้กล่าวว่า การขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล ไม่เคยได้รับการฝึกหัดการเล่นฟุตบอลมาก่อน เมื่อทำการเล่นการแข่งขันแล้วมักได้รับอุบัติเหตุและบาดเจ็บได้ง่าย เนื่องจากไม่รู้หลักในการหลบหลีกหรือป้องกันตัวเอง ไม่รู้หลักในการทรงตัว เป็นต้น จากการวิเคราะห์ทักษะที่มีความเสี่ยงให้เกิดการบาดเจ็บพบว่าทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล และทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลถือเป็นทักษะพื้นฐาน

อย่างไรก็ตาม วิทยา เลหากุล (2545) ได้กล่าวว่า หลักสำคัญของการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนระดับประถมศึกษา เด็ก 10-12 ปี เป็นวัยที่สำคัญหรือที่เรียกว่า Golden Age เด็กในวัยนี้เอาใจใส่เป็นพิเศษ เป็นวัยที่พร้อมฝึกทักษะพื้นฐานการเล่นกีฬาฟุตบอลประกอบด้วย การสร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก การโหม่งลูกบอล และการหยุดลูกบอล ตามที่ จักริน ดวงคำ (2554) ได้กล่าวไว้ ซึ่งจะต้องฝึกฝนให้ชำนาญ ทั้งรูปแบบการเล่นเป็นเกมและการเล่นเป็นกลุ่มรู้จักรับผิดชอบทั้งในเกมและนอกสนาม เด็กในวัยนี้ทุกคนอยากจะแสดงออกในการเล่น อยากโชว์ ความสามารถอย่างเต็มที่ ไม่กลัวการบาดเจ็บ ไม่ยอมพ่ายแพ้ เพราะฉะนั้น เด็กในวัยนี้จึงต้องเรียนรู้กับคำว่า “พ่ายแพ้” เรียนรู้ความถูกต้อง การปรับปรุงแก้ไข และการติชม ฯลฯ จึงเหมาะสมที่ควรทำการศึกษาวิจัยในระดับประถมศึกษาเพื่อปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและเกิดความปลอดภัย

จากงานวิจัยที่ผ่านมาทำให้เห็นการนำแบบฝึกมาใช้ในการฝึกปฏิบัติในกีฬา การฝึกจึงมีความจำเป็นในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น โดยวิธีการฝึกปฏิบัติทักษะที่ดีทำให้เกิดความปลอดภัยจากการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ ทั้งนี้จึงควรจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาการเรียนการสอนพลศึกษาให้ดีขึ้น จึงเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้เห็นสภาพการณ์จริงในการเล่นกีฬาฟุตบอล โดยมีการกำหนดบทบาท ข้อมูลและกติกาไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่ผู้เรียนกำลังเผชิญอยู่ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการเรียนรู้ที่ผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง ตามที่ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547), ดวงมล หน่อแก้ว (2558) และ ศุภลักษณ์ ธนาโรจน์ (2560) ได้อธิบายแนวคิดและหลักการที่อธิบายถึงในเรื่องความปลอดภัยมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเพราะเป็นการฝึกทางการแพทย์ต้องเน้นการปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยเป็นพื้นฐาน จะเห็นได้ว่า การฝึกทักษะที่ดีทำให้เกิดความปลอดภัยในขณะทำการเล่นกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่า จากเหตุผลดังกล่าว บุคคลทุกคนต้องออกกำลังกาย การออกกำลังกายมีความเกี่ยวข้องกับทางตรงกับวิชาพลศึกษาที่ต้องใช้การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย และใช้กีฬาฟุตบอลเป็นสื่อสำหรับการออกกำลังกายในกีฬาฟุตบอลมีทักษะที่สำคัญ 4 ทักษะ ทักษะต่าง ๆ นี้ถ้าปฏิบัติได้ไม่ถูกต้องส่งผลทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยและเกิดการบาดเจ็บในการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ ดังนั้นสถานการณ์จำลองมีส่วน

ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการเรียนรู้ที่ผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง จึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ในรูปแบบนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อความปลอดภัย ดังนั้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองจะช่วยให้ทักษะกีฬาฟุตบอลที่ดีขึ้นและมีความปลอดภัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดย

(1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

(2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi – Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยวิธีปกติ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษา ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คน

3) ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง พัฒนา และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย

3.1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.89

3.2) แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.98 มีค่าความเที่ยงของแบบวัดโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการหยุดลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.72 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05, ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการเลี้ยงลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.818 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05, ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการยืนโหม่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.93 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการยืนโหม่งลูกบอล ในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 , ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.84 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.3) แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล การกำหนดแบบแผนการทดลอง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ก่อนการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย มีดังนี้

1) ผู้วิจัยทดสอบทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบวัดทักษะการโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

2) นำผลการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-Test) มาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล เพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล แตกต่างกันหรือไม่

3) การดำเนินการทดลอง 3.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายที่สร้างขึ้น แต่ละคาบเรียนจะประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอนสำคัญ คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ, ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน ขั้นที่ 4 ขั้นสาธิตการปฏิบัติ การจัดประสบการณ์ (Experience) การปฏิบัติ (Practice) ขั้นที่ 5 ขั้นอภิปราย ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินผล ในขั้นที่ 1-6 เน้นในเรื่องความปลอดภัย (Safety) และประโยชน์ (Benefits)

ส่วนสำคัญคือ นักเรียนแสดงบทบาทและสามารถคิดตัดสินใจในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริงต่อไปโดยคำนึงถึงในเรื่องของความปลอดภัยในการปฏิบัติ จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์ 3.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัย ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามปกติของครูประจำโรงเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์ สารการเรียนรู้เรื่องหลักของห้องควบคุมเหมือนกับห้องทดลอง หลังการทดลอง ทดสอบทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบวัดฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล โดยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองจากตารางพบว่า

ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา	ก่อนการทดลอง (n = 32)		หลังการทดลอง (n = 32)		t	P
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1.ทักษะการหยุดลูกบอล	1.94	0.72	2.59	0.71	5.23	0.00*
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.09	0.69	2.91	0.73	5.60	0.00*
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	1.88	0.71	3.03	0.69	10.42	0.00*
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	1.56	0.67	2.56	0.91	7.42	0.00*
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	1.87	0.72	2.58	0.72	11.67	0.00*

* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76 และระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง พบว่า

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X}$ =2.58 อยู่ในระดับดี และ $\bar{X}$ =1.87 อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

นอกจากนี้ รายทักษะได้แก่

1.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X}$ =2.59 อยู่ในระดับดี และ $\bar{X}$ =1.94 อยู่ในระดับพอใช้ตามลำดับ

1.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X}$ =2.91 อยู่ในระดับดี และ $\bar{X}$ =2.09 อยู่ในระดับพอใช้ตามลำดับ

1.4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยืนโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ตามลำดับ

1.5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุงตามลำดับ

2. ค่าเฉลี่ยของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง จากตารางพบว่า

ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มทดลอง (n = 32)		กลุ่มควบคุม (n = 32)		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1.ทักษะการหยุดลูกบอล	1.94	0.72	1.84	0.68	0.54	0.59
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.09	0.69	1.84	0.72	1.42	0.16
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	1.88	0.71	2.00	0.67	0.73	0.47
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	1.56	0.67	1.72	0.68	0.92	0.36
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	1.87	0.71	1.85	0.69	0.18	0.43

จากตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม พบว่า

2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และ ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มทดลอง (n = 32)		กลุ่มควบคุม (n = 32)		t	P
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1.ทักษะการหยุดลูกบอล	2.59	0.71	2.19	0.69	2.31	0.02*
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.91	0.73	1.88	0.66	5.91	0.00*
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	3.03	0.69	2.16	0.63	5.23	0.00*
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	2.56	0.91	1.53	0.62	5.28	0.00*
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	2.58	0.72	1.89	0.65	8.01	0.00*

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76 และระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาสีฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม พบว่า

2.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายในประเด็นดังต่อไปนี้

1.1 ผลค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาสีฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้มีความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นและการแข่งขันกีฬาสีฟุตบอล ทำให้ผู้เรียนถ้อยความรู้ได้ขณะทำการปฏิบัติทำให้เกิดเป็นความชื่นชอบในกีฬาสีฟุตบอลอีกด้วย ทักษะกีฬาสีฟุตบอลที่ดีขึ้นทำให้เกิดความปลอดภัยมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดการถ้อยความรู้ การเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะกีฬาสีฟุตบอลที่ถูกต้องจะเกิดความมั่นใจและมีความวิตกกังวลน้อยลงจะทำให้ปฏิบัติได้ดีและมีความปลอดภัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงกมล หน่อแก้ว (2558) ที่อธิบายว่า ถ้านักเรียนมีความรู้ เรียนรู้และฝึกทักษะจากสถานการณ์จำลอง ก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติในหอผู้ป่วยทั้งนี้จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาสีฟุตบอลอย่างปลอดภัยแล้วจะสามารถแก้ปัญหาการปฏิบัติทักษะของตนเองเพื่อให้ตนเองปฏิบัติตามสถานการณ์ที่พบในขณะการฝึกปฏิบัติ แข่งขัน

จริงได้อย่างปลอดภัยทั้งของตนเองและเมื่อใช้ในขณะมีการแข่งขันเป็นทีม เมื่อปฏิบัติได้ถูกต้อง ส่งผลให้ปฏิบัติได้ดีและจะมีความมั่นใจในการปฏิบัตินำไปสู่การปฏิบัติด้วยความปลอดภัยและเกิดความสุขสนานปฏิบัติจนเป็นนิสัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรชช อุดมสาส์ (2555) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นได้และแก้ปัญหาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้ จากผลในงานวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ พวงเพ็ชร เหมือนสน (2555) ที่กล่าวถึงการป้องกันการบาดเจ็บทาง การกีฬา สามารถป้องกันได้จากตัวผู้เล่นกีฬาเอง สามารถป้องกันการบาดเจ็บได้โดยโปรแกรมการฝึกซ้อมของ นักกีฬาที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย รายทักษะได้แก่ 1.ทักษะ การหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัย 2.ทักษะการเลี้ยงลูกบอล 3.ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และ 4.ทักษะ การกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ทั้ง 4 ทักษะดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อ ความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 การจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้นส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ในการปฏิบัติทักษะที่ดีขึ้นทำให้เกิด ความปลอดภัยในขณะปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอล ตัวอย่างกิจกรรมในสถานการณ์จำลองเช่น กิจกรรม จำลองภาพ คือการให้นักเรียนเริ่มดูภาพของผู้เล่นฟุตบอลที่ได้รับบาดเจ็บจากหยุดลูกบอลทางตัวทำให้คู่ต่อสู้ สามารถเข้าแย่งลูกบอลได้ง่ายทำให้เกิดความเสี่ยงในเรื่องการบาดเจ็บ ซึ่งต้องให้ช่วยกันคิดและเสนอแนว ทางการป้องกันจากการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นในภาพนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Read, Jimenez, Oliver & Lloyd (2018) ที่พบว่า การป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอลต้องเน้นการเรียนรู้ในการปฏิบัติ ในการสอนต้อง ทำการสอนเน้นการปฏิบัติทักษะที่มีความถูกต้องส่งผลให้ป้องกันการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นได้ และในด้าน ทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัย มีการใช้อุปกรณ์ และในการจำลองผู้เล่นขึ้นมาเพื่อฝึกการหลบหลีก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธรรมชาติ นาคะพันธ์ (2557) ที่พบว่า การฝึกเลี้ยงลูกบอลแบบเป็นเส้นตรงและ แบบซิกแซก ซึ่งช่วยให้มีความเร็ว ในการเลี้ยงลูกฟุตบอลเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลโดยตรงกับการใช้หลบหลีกคู่ ต่อสู้ในการแข่งขันจริงและเลี้ยงการปะทะ

นอกจากนี้ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ล้วนเกิดจากการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง โดยที่มีการใช้อุปกรณ์มี 1.ลูกบอลยาง 2.ผ้าคาดศีรษะ และถุงผ้า เมื่อนักเรียนได้ฝึกโหม่งด้วยลูกบอลยางและใช้ผ้าคาดศีรษะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการโหม่ง ลูกบอลอย่างมาก ลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Taufek, Zulkifle and Kadir (2015) ที่พบว่า ถ้าปฏิบัติให้เกิดในสภาพแวดล้อมในที่นั้นๆจะสร้างให้มีการปฏิบัติอย่างปลอดภัย รวมถึงการจัดสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องโดยรอบ

2. จากค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่ม ทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยใน ทักษะกีฬาฟุตบอลดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ในการเสริมเรื่องความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้ความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นและการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพ มีความสนุกเพลิดเพลินขณะทำการปฏิบัติ เมื่อมี ทักษะกีฬาฟุตบอลที่ดีขึ้นส่งผลให้เกิดความปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับสุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้การปฏิบัติ ได้ดี และสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอลที่ถูกต้องจะเกิดความมั่นใจ

และมีความวิตกกังวลน้อยลงจะทำให้ปฏิบัติได้ดีและมีความปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงมกล หน่อแก้ว (2558) ที่อธิบายว่า ถ้านักเรียนมีความรู้ เรียนรู้และฝึกทักษะจากสถานการณ์จำลอง ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาฟุตบอลอย่างปลอดภัยแล้วจะสามารถแก้ปัญหาการปฏิบัติทักษะของตนเองเพื่อให้ตนเองปฏิบัติตามสถานการณ์ที่พบในขณะการฝึกปฏิบัติ

รวมทั้งจากผลการวิจัยที่พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ช่วยให้ความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นและการแข่งขันนั้นสอดคล้องกับแนวคิดของ พวงเพ็ชร เหมือนสน (2555) ที่กล่าวถึงการป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา สามารถป้องกันได้จากตัวผู้เล่นกีฬาเอง สามารถป้องกันการบาดเจ็บได้โดยโปรแกรมการฝึกซ้อมของนักกีฬาที่เหมาะสมกับทักษะ รวมถึงการวางข้อปฏิบัติในการฝึกและการเล่นที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Vidal-Gomel (2017) พบว่า การป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ปลอดภัยต้องมีการวางกฎระเบียบและปฏิบัติตามรวมทั้งการปฏิบัติตามขั้นตอนด้านความปลอดภัยที่กำหนดขึ้น ความปลอดภัยที่เกิดขึ้นได้ล้วนอาศัยการจัดการต้องมีขั้นตอนทำให้เกิดแนวทางในด้านความปลอดภัย ซึ่งเปรียบเสมือนกับงานวิจัยของผู้วิจัยที่มีการกำหนด กฎ กติกา และเน้นการปฏิบัติที่เป็นขั้นตอนที่เน้นด้านความปลอดภัยจึงทำให้เห็นว่าจะส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัย

อย่างไรก็ตามทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยแยกเป็นรายด้านได้ดังนี้ ด้านทักษะการหยุดลูกบอล ด้านทักษะการเลี้ยงลูกบอล ด้านทักษะการยืนหม่งลูกบอล และด้านทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ซึ่งทั้ง 4 ทักษะกล่าวผลมาข้างต้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ได้ปฏิบัติจริงมีความเหมือนจริงกับสภาพจริงมากที่สุดทำให้เกิดความมั่นใจ ความกล้า และเมื่อปฏิบัติจึงส่งผลให้เกิดทักษะที่ดีขึ้นและเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติของนักเรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลี คำคง, ภาณิต หลีเจริญ, ยุวนิดา อารามรมย์ และ อริสา จิตต์วิบูลย์ (2558) ที่พบว่า ถ้านักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติเองได้อย่างถูกต้อง จนเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติด้วยผู้เรียนเองจนเกิดความชำนาญส่งผลไปสู่การปฏิบัติได้อย่างปลอดภัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lee and Kim (2018) ที่พบว่า การจัดประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อมในเรื่องความปลอดภัยเกิดผลดีต่อพยาบาล เพราะเป็นโปรแกรมที่มีแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความปลอดภัยของผู้ป่วย และพยาบาลมีโอกาสดำเนินการปฏิบัติในการจำลองสถานการณ์ที่สมจริงหรือมีความคล้ายกับสภาพความเป็นจริงช่วยให้พัฒนาทักษะในการเผชิญปัญหาและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปฏิบัติทักษะต่างๆที่ต้องเรียนรู้ทำให้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตามที่ประเมินนักเรียนตามแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล (1. ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษา 2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน และ 3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ) ซึ่งผลคือนักเรียนส่วนมากมีการพัฒนาและปฏิบัติอย่างคำนึงถึงความปลอดภัยมากขึ้นจากสัปดาห์แรก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ O'Brien, Young and Finch (2017) พบว่า การปรับโปรแกรมการออกกำลังกายป้องกันการบาดเจ็บสามารถลดการบาดเจ็บร้อยละ 46 ซึ่งโปรแกรมต้องสอดคล้องกับบริบทและสิ่งที่ผู้ปฏิบัตินั้นกระทำ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยในทักษะกีฬาฟุตบอลดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า ผลการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังนี้

1.1 การจะสร้างเรื่องความปลอดภัยควรมีเวลาในการจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาเพิ่มขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจทั้งในด้านทักษะส่งผลต่อการปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยในขณะการฝึกและการแข่งขันจริง เพราะวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติถ้านักเรียนได้ปฏิบัติบ่อยครั้งและถูกวิธีการผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง และมีความปลอดภัย

1.2 การนำเอาการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปใช้กับกีฬาอื่นๆ ทำให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นในด้านการฝึกปฏิบัติและนำไปใช้จริงต่อการแข่งขันโดยคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยของผู้เรียนและผู้อื่น ทำให้เห็นถึงความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเป็นนักกีฬาที่ดีและนักกีฬามืออาชีพครูผู้สอนกำหนดข้อตกลงกับนักเรียน ในเรื่องเช่น หากผู้เรียนเข้าชั้นเรียนสาย

1.3 ควรมีการเพิ่มเวลาในการทำกิจกรรมในขั้นตอนการปฏิบัติ เพราะเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมองเห็นภาพที่จะเรียนรู้ได้จากสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นมา เมื่อมีเวลาในการปฏิบัติมากผู้เรียนจะสามารถทบทวนความรู้ ทบทวนทักษะที่ถูกต้องปฏิบัติจนเกิดความชำนาญนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปปรับใช้เพื่อการทดลองกับกีฬาอื่น

2.2 วิธีการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปทดลองใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อมุ่งเน้นในด้านความปลอดภัยในสาขาวิชาอื่นๆ

2.3 ควรมีการนำแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่ทันสมัยและสอดคล้องกับการแก้ปัญหาของผู้เรียนมาปรับใช้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.4 ควรมีการปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีขณะการปฏิบัติทักษะและในการแข่งขันเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย ทุกช่วงอายุ ของนักเรียน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

จักริน ด้วงคำ. (2551). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

ดวงกมล หน่อแก้ว. (2558). การเรียนรู้โดยสถานการณ์เสมือนจริงทางพยาบาลศาสตร์ศึกษา. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี กรุงเทพมหานคร* 31(3): 112-122.

- พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์. (2527). *ประวัติปรัชญาและหลักการพลศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- พงษ์เอก สุกใส. (2548). *การพัฒนาโปรแกรมการฝึกเพื่อปรับปรุงจุดเริ่มลำในนักกีฬาฟุตบอล* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- พวงเพ็ชร เหมือนสน. (2555). *เอกสารประกอบการเรียน วิชา 4071502 การป้องกันและการปฐมพยาบาล การบาดเจ็บทางการกีฬา*. สุพรรณบุรี: ฝ่ายวิชาการ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี.
- มาลี คำคง, ภาณุทิพย์ เหล็กเจริญ, ยุวนิดา อารามมัย และอริสา จิตต์วิบูลย์. (2558). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองต่อความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการดูแลและการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นสูงสำหรับผู้ป่วยวิกฤติ-ฉุกเฉินของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้ สงขลา* 3(3): 52-64.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). *รวบรวมบทความเกี่ยวกับ ปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัด เพื่อประเมินทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยา เลหากุล. (2545). *เส้นทางสู่ชัยชนะ*. กรุงเทพมหานคร: สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี. (2557). *การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เรื่อง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ SIMULATION BASED LEARNING : SBL* สืบค้นจาก:
<http://www.snc.ac.th/KM/index.php/sample-sites-2/sbl/137-7-1-2015>
- สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร. (2560). *พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์การกีฬา การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา* สืบค้นจาก:
<http://www.ipecp.ac.th/ipecp/cgi-bin/vni/Program/unit9/p10.htm>
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2547). *19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อ พัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- ธรรมชาติ นาคะพันธ์. (2557). *ผลของโปรแกรมการฝึกแบบสถานการณ์ที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์. (2555). *ฟุตบอล*. ปทุมธานี: บริษัท สหพันธ์เอ็ดดูเคชั่น จำกัด.
- อรกษ อุคสมาลี. (2555). *พฤติกรรมและการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลอง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

ภาษาอังกฤษ

- Lee, M. Y., & Kim, S. S. (2018). A safety simulation program for operating room nurses. *Clinical Simulation in Nursing*, 18, 6-13.
- O'Brien, J., Young, W., & Finch, C. F. (2017). The use and modification of injury prevention exercise by professional youth soccer teams. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, 27, 1337-1346.

- Read, P. J., Jimenez, P., Oliver, J. L., & Lloyd, R. S. (2018). Injury prevention in male youth soccer: Current practices and perceptions of practitioners working at elite English academies. *Journal of Sport Sciences*, 36(12), 1423-1431.
- Taufek, F. H. B. M., Zulkifle, Z. B., & Kadir, S. Z. B. A. (2015). Safety and health practices and injury management in manufacturing industry. *Procedia Economics and finance*, 35, 705-712.
- University of Stirling. (2016). *Heading a soccer ball causes instant changes to the brain*. ScienceDaily. Retrieved from www.sciencedaily.com/releases/2016/10/161023154804.htm
- Vidal-Gomel, C. (2017). Training to safety rules use. some reflections on a case study. *SafetyScience*, 35, 134-142.